

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U
ZAGREBU
Zagreb, Trg Johna
Fitzgeralda Kennedyja 11

Poslovni broj: P-2818/2018-117

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Tini Šimović, u pravnoj stvari tužitelja Panonija servisi d.o.o. u stečaju, Zagreb, Kninski trg 5, OIB 92672774937, kojeg zastupa punomoćnik Igor Šeparović, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Jadranka Horvata iz Zagreba, Tijardovićeve 38, OIB 68243523260, kojeg zastupa punomoćnik Mario Perica, odvjetnik u Zagrebu, uz sudjelovanje umješaka na strani tužitelja Drvo Lux d.o.o., Zagreb, Dubravica 3, OIB 23145144773, kojeg zastupa punomoćnik Ivan Kapor, odvjetnik u Zagrebu, te uz sudjelovanje umješaka na strani tuženika Femur usluge d.o.o., Zagreb, Prevoj 23A, kojeg zastupa punomoćnik Mario Perica, odvjetnik u Zagrebu, radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tražbine, nakon provedene javne glavne rasprave, zaključene 15. travnja 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka i umješaka, 1. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I/ Utvrđuje se da je osnovano osporavanje tražbine tuženika kao stečajnog vjerovnika u drugom višem isplatom redu, za iznos od 578.651,44 eur.

II/ Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja u preostalom dijelu, kojim predlaže utvrditi da je osnovano osporavanje tražbine tuženika kao stečajnog vjerovnika u drugom višem isplatom redu, za iznos od 22.646,72 eur.

III/ Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu od 77.365,83 eur, sa zateznim kamatama obračunatim počevši od 1. lipnja 2026. do isplate, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa Europske središnje banke koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 8 dana.

IV/ Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu parničnog troška u preostalom dijelu, za iznos od 9.294,17 eur, s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

V/ Nalaže se tuženiku naknaditi umješaču na strani tužitelja parnične troškove u iznosu od 50.275,00 eur, sve u roku od 8 dana.

VI/ U cijelosti se odbija kao neosnovan zahtjev tuženika i zahtjev umješača na strani tuženika za naknadu parničnog troška od tužitelja.

Obrazloženje

1./ Tužitelj je 28. studenog 2018. podnio ovom sudu tužbu protiv tuženika radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tražbine u iznosu od 4.530.480,97 kn, koju je tuženik prijavio na temelju ovršne isprave u stečajnom postupku nad tužiteljem kao stečajnim dužnikom, i to na temelju upute iz rješenja od 20. studenog 2018. donesenog u stečajnom postupku koji se pred ovim sudom vodi pod poslovnim brojem St-9135/2015. Tužitelj tvrdi da tražbina koju je tuženik prijavio ne postoji jer da je namirena prije otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem (4. veljače 2016.). Naime, tuženikova tražbina da proizlazi iz pravnog posla Ugovora o kupoprodaji nekretnina od 15. travnja 2009. Plaćanjima izvršenim na temelju ovog ugovora, u razdoblju od 2009. do 2013., za korist i u dogovoru s tuženikom, da je tužitelj u cijelosti ispunio dugovanje prema tuženiku, uz evidentirano i više plaćeno prema stanju tužiteljevog knjigovodstva na dan 31. prosinca 2013. (u iznosu od 70.573,54 kn).

2./ U odgovoru na tužbu tuženik osporava osnovanost tužbenog zahtjeva. Osporava tvrdnje tužitelja da bi tražbina prijavljena u stečajnom postupku bila namirena. Naime, osporava vjerodostojnost knjigovodstvene dokumentacije kojom tužitelj dokazuje plaćanje i tvrdi da plaćanje tuženiku tužiteljeve obveze iz Ugovora o kupoprodaji nekretnina od 15. travnja 2009. nije izvršeno. Tvrdi da isprave na temelju kojih tužitelj tvrdi da bi namirio dug tuženiku (potvrde o isplatama gotovine, ugovori o prijeboju međusobnih tražbina i ugovori o cesijama) ne sadrže krivotvoren tuženikov potpis. Nadalje, ukazuje da je, uz prijavu tražbine, obavijestio i o razlučnom pravu na nekretninama u tužiteljevom vlasništvu. Ukazuje da su temeljem zadužnica, kao ovršnih isprava na temelju kojih je tuženik prijavio potraživanje u stečajnom postupku, donesena i rješenja o ovrsi na nekretninama tužitelja, koja da su, s obzirom da ih tužitelj žalbom nije osporavao, postala pravomoćna. Stoga smatra da tužitelj nedopušteno osporava tražbine tuženika utvrđene pravomoćnim sudskim odlukama. Ukazuje i da bi stoga bilo neosnovano eventualno isticanje od strane tužitelja prigovora zastare. Smatra da, jer mu je u stečajnom postupku pogrešnom odlukom uskraćeno pravo glasa, stečajni upravitelj nema potrebno ovlaštenje za vođenje ove parnice.

3./ Očitujući se na navode tuženika, tužitelj osporava da bi tražbine tuženika koje su predmet spora bile utvrđene pravomoćnim sudskim odlukama, te ukazuje da su postupci ovrhe radi ostvarenja tuženikovih tražbina na temelju predmetnih zadužnica obustavljeni. Nadalje, ističe prigovor zastare, pozivajući se na petogodišnji zastarni rok kao mjerodavan, s obzirom da predmetne zadužnice sadrže samo javnobilježničku ovjeru potpisa, koji smatra da je počeo teći danom javnobilježničke

ovjere potpisa na zadužnicama (15. lipnja 2009.) i koji da je istekao do podnošenja prijave predmetnih tražbina u stečajnom postupku (5. travnja 2016.).

4./ Tuženik pak ukazuje da su rješenja kojima su ovrhe koje je tuženik protiv tužitelja pokrenuo na nekretninama radi ostvarenja tražbina iz predmetnih zadužnica obustavljene ukinuta odlukama višeg suda.

5./ Rješenjem ovog suda donesenim na ročištu 2. listopada 2019. dopušteno je sudjelovanje u ovoj parnici kao umješačima, društvu Femur usluge d.o.o. na strani tuženika, a društvu Drvo Lux d.o.o. na strani tužitelja.

6./ Naime, Femur usluge d.o.o. predložio je dopustiti mu sudjelovanje u parnici kao umješača jer da je na temelju Ugovora o ustupu tražbina i prava od 21. ožujka 2019., na kojem je potpis ugovaratelja ovjeren kod javnog bilježnika, od tuženika ustupom stekao tražbinu prema tužitelju utvrđenje osnovanosti koje je predmet parnice, slijedom čega da, kao novi vjerovnik tražbine osporene u stečajnom postupku o kojoj se vodi parnica, ima interes da tuženik uspije u ovoj parnici. S obzirom da je ovo društvo novi vjerovnik tražbine koju je tuženik prijavio u stečajnom postupku, a radi utvrđenja osnovanost osporavanja koje se vodi ova parnica, to ovaj novi vjerovnik ima, suprotno shvaćanju tužitelja, pravni interes da tuženik uspije u parnici pa je, u skladu s odredbom čl. 206. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - službeni pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., 146/25., dalje ZPP), istom valjalo dopustiti sudjelovanje kao umješaču na strani tuženika. Naime, s obzirom da se radi o prijenosu tražbine tuženika kao stečajnog vjerovnika, a koji je tražbinu u stečajnom postupku prijavio, prijenos se u stečajnom postupku može dokazivati javnom ili javnoovjеровljenom ispravom sukladno odredbi čl. 146. st. 3. mjerodavnog Stečajnog zakona ("Narodne novine" 71/15., 104/17., dalje SZ), koji je uvjet u konkretnom slučaju ispunjen s obzirom na ovjeru potpisa (Ugovor o ustupu tražbine (list 332-337 spisa)). Stoga na temelju ovako izvršenog prijenosa, jer je ispunjen kvalificirani oblik ugovora o cesiji, dolazi do promjene osobe stečajnog vjerovnika u stečajnom postupku za korist stjecatelja tražbine. Za takvu promjenu odlučan je izvršeni prijenos, a ne ispravak tablice utvrđenih i osporenih tražbina. Stoga je nedvojben pravni interes Femur usluge d.o.o. da tuženik u ovoj parnici uspije, na način na osporavanje tražbine bude otklonjeno jer stjecatelj ulazi u stečajnom postupku u pravni položaj svojeg prednika glede prava na namirenje ove tražbine (čl. 146. st. 2. SZ). Nadalje, društvo Drvo Lux d.o.o. upisano je u zemljišnoj knjizi kao vlasnik nekretnina na kojima je za korist tuženika uknjiženo založno pravo radi osiguranja novčane tražbine tuženika prema tužitelju utvrđenje osnovanosti osporavanja koje je predmet ove parnice, a koja proizlazi iz predmetnih zadužnica. Ovaj je vlasnik, tvrdeći da ne postoji tražbina tuženika prema tužitelju temeljem predmetnih zadužnica, podnio protiv tuženika tužbu radi utvrđenja da ova tražbina ne postoji i radi brisanja založnog prava u zemljišnoj knjizi (list 351-365 spisa). Kako je predmet ove parnice utvrđenje osnovanosti osporavanja tuženikove tražbine prema tužitelju, prijavljene i na temelju predmetnih zadužnica, a na osnovi kojih je, kao ovršnih isprava, upisano za korist tuženika založno pravo na nekretninama koje je Drvo Lux d.o.o. u međuvremenu steklo u vlasništvo, to potonje društvo, suprotno shvaćanju tuženika, pravni interes da tužitelj uspije u parnici pa je, u skladu s odredbom čl. 206. st. 1. ZPP-a, istom valjalo dopustiti sudjelovanje kao umješaču na strani tužitelja.

7./ Umješači su se tijekom postupka pridružili navodima stranke na čijoj su se strani i miješali i parnicu.

8./ U postupku je izvršen je uvid i pročitane su sljedeće isprave:

- rješenje ovog suda poslovni broj St-9135/2015 od 20. studenog 2018. o utvrđenim i osporenim tražbinama (list 7-9 spisa), rješenje Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-119/19-2 (list 325-328 spisa)
- zapisnik ovog suda poslovni broj St-9135/2015 od 20. studenog 2018. (list 10-24 spisa), od 19. rujna 2019. (list 370-378 spisa),
- prijava tuženikove tražbine u stečajnom postupku (list 25-26 spisa),
- zadužnica od 8. lipnja 2009. (potpis ovjeren kod javnog bilježnika Obrenija Ribarića 15. lipnja 2009. pod poslovnim brojem OV-4917/2009 (list 27-28 spisa),
- zadužnica od 8. lipnja 2009. (potpis ovjeren kod javnog bilježnika Obrenija Ribarića 15. lipnja 2009. pod poslovnim brojem OV-4916/2009 (list 29-30 spisa),
- rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-5123/15-2 od 11. svibnja 2015. (list 31-32 spisa),
- rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-3056/14-2 od 3. studenog 2014. (list 33-35 spisa),
- obračun zateznih kamata (36-39 spisa),
- Ugovor o kupoprodaji nekretnine od 15. travnja 2009. (potpis ovjeren kod javnog bilježnika Duška Sudara OV-4475/2009 od 28. travnja 2009. (list 40-45 spisa),
- Ugovor o zajedničkom ulaganju od 15. lipnja 2009. (potpisi ovjereni kod javnog bilježnika Vesne Kelečić pod brojem OV-9481/09 19. studenog 2009. i OV-10053/09 2. prosinca 2009. (list 45-46 spisa),
- tabularna izjava od 9. lipnja 2009. (list 47-48 spisa),
- Predugovor o kupoprodaji nekretnine od 21. studenog 2011. (list 49-50 spisa),
- Ugovor o kupoprodaji nekretnine od 31. kolovoza 2013. (list 51-53 spisa),
- Sporazum o međusobnom umanjeanju potraživanja (list 54-55 spisa),
- Anex Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 26. ožujka 2014. (list 56-57 spisa),
- rješenje o ovrsi Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-252/16 od 18. siječnja 2017. (list 65-68 spisa),
- rješenje o ovrsi Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-620/16 od 1. ožujka 2016. (list 69-71 spisa),
- rješenje poslovni broj St-9135/15 od 21. studenog 2018. i žalba (list 72-77 spisa),
- rješenja ovog suda poslovni broj Ovr-40/18 od 25. listopada 2018. (list 85-86 spisa) i Ovr-121/2018 od 25. listopada 2018. (list 87-88 spisa),
- rješenja Visokog trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj PŽ-6980/18-3 i PŽ-6981/2018-3 (list 310-315 spisa) te PŽ-119/2019-3 (list 321-323 spisa),
- Ugovor o ustupu tražbine (list 332-337 spisa),
- Informacija o međusobnim potraživanjima Vještačenja Tkalec d.o.o. (list 340-346 spisa),
- tužba tužitelja Drvo Lux d.o.o. protiv Jadranka Horvata s priložima (list 351-365 spisa),
- presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj P-3643/17 (list 489-509 spisa),
- zemljišnoknjižni izvadci (list 510-531 spisa),
- tužiteljeva knjigovodstvena dokumentacija (list 90-306 spisa) i to:
- kartica dobavljača (list 90, 109, 140, 177, 242 spisa), promet blagajne (list 150, 154 spisa),

- kartica kupca s računima (list 237-242 spisa) i odobrenje za stan
 - izvadci o stanju i prometu po računu (list 100-106, 111, 224, 226-227, 229-231, 233-236 spisa),
 - nalozi (list 107, 151, 153, 181, 225, 228, 232, 254-257, 273 spisa),
 - potvrda (o primitku gotovine) od 16. ožujka 2010. (list 110 spisa), od 23. prosinca 2010. (list 116 spisa), od 8. prosinca 2010. (list 117 spisa), od 30. travnja 2011. (list 149 spisa), od 8. lipnja 2011. (sadrži potpis Delača (list 152 spisa), od 26. veljače 2013. (list 258 spisa),
 - izjave o prijeboju (112-114, 118-122, 123-128, 159-161, 163-166, 182-196, 197-208, 259-266 spisa), prijeboj računa za stan (list 267-271 spisa),
 - ugovori o cesiji (list 115, 130-139, 141-148, 155-158, 167-174, 180, 212-219, 222-223, 175, 283-284, 286-287, 292-293, 296-297-301, 179, 288-289, 305 209-2010, 281-282, 290-291, 294-295 spisa),
 - višestruka kompenzacija od 31. kolovoza 2011. (list 162 spisa), od 12. studenog 2012. (list 178 spisa), od 31. ožujka 2012. (list 211 spisa), od 5. ožujka 2012. (list 220-221 spisa), od 31. kolovoza 2013. (list 272 spisa),
 - sporazum i cesija Samoborka d.d. (list 249-253 spisa),
 - ugovor o aiscinaciji (3 Dent j.d.o.o.) (list 274-280, 285 spisa), cesija 3 Dent j.d.o.o. (list 302 spisa),
 - isprave pribavljene službenim putem na zahtjev financijskog vještaka:
 - dopis Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj R3-583/2025-2 od 9. travnja 2025. (list 598-611 spisa),
 - isprave od Erste banka d.d. (list 620 i priloženi CD, 734-791, 793-794 spisa),
 - isprave od Porezne uprave (list 669-681, 697-708 spisa),
 - isprave od Zagrebačke banke d.d. (list 709, 799 i priloženi CD spisa).
- Saslušani su svjedoci Ivan Jukić, Žarko Delač (list 474-476 spisa) i Dražen Adroić (list 719-722 spisa) te tuženik (list 476-477 i 816-817 spisa). Nadalje, provedeno je financijsko-knjigovodstveno vještačenje po vještaku Ljupku Omaziću, koji je svoj nalaz i mišljenje dao u pisanom obliku (list 387-394 spisa) te se pisano očitovao na ročištu povodom prigovora tuženika (list 425 spisa) te je provedena dopuna financijskog vještačenja po vještakinji Ljerki Živković, koja je svoj nalaz i mišljenje dala u pisanom obliku (list 630-662 spisa), u dva navrata dopunila dani nalaz s obzirom na dokumentaciju koja je u međuvremenu pribavljena službenim putem (list 683-694 spisa) (list 807-810 spisa) te se usmeno očitovala na ročištu (list 814-815 spisa).

9./ Temeljem tako provedenih dokaza, ocijenivši ih primjenom odredbe čl. 8. ZPP-a, ovaj sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

10./ Predmet spora je tužiteljev zahtjev, kao stečajnog dužnika za utvrđenjem osnovanosti osporavanja tražbine koju je u stečajnom postupku tuženik prijavio kao stečajni vjerovnik drugog višeg isplatnog reda, na temelju ovršnih isprava, u iznosu od 4.530.480,97 kn.

11./ Rješenjem ovog suda poslovni broj St-9135/2015 od 20. studenog 2018. o utvrđenim i osporenim tražbinama (list 7-9 spisa), upućen je stečajni upravitelj tužitelja pokrenuti parnicu radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tuženikove tražbine u iznosu od 4.530.480,97 kn, kao tražbine drugog višeg isplatnog reda. S obzirom da je tužitelj predmetnu parnicu pokrenuo podnošenjem tužbe 28. studenog 2018., to je utvrđeno da je tužba podnesena pravovremeno, u roku propisanom odredbom čl. 267. SZ, jer je podnesena u roku od 8 dana od donošenja rješenja o upućivanju u parnicu.

12./ S obzirom da je stečajni upravitelj citiranim rješenjem upućen pokrenuti parnicu, a ovo rješenje je pravomoćno, s obzirom da je rješenjem Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-119/19-2 (list 325-328 spisa) odbačena žalba neovlaštenog žalitelja, to su bez utjecaja navodi tuženika vezani uz kasnije donesene odluke u stečajnom postupku o uskraćivanju tuženiku prava glasa. Naime, stečajni upravitelj je osporio tražbinu tuženika, a kasnije takvo osporavanje stečajnog upravitelja nije otklonjeno, niti je donesena drugačija odluka skupštine vjerovnika tužitelja pa je stečajni upravitelj nedvojbeno ovlašten na vođenje predmetne parnice radi utvrđenja osnovanosti osporavanja prijavljene tražbine tuženika.

13./ Po shvaćanju ovog suda, s obzirom da je tužitelj na pokretanje predmetne parnice upućen u stečajnom postupku, kao osporavatelj tražbine za koju postoji ovršna isprava, da dokaže osnovanost svojeg osporavanja tražbine te da će se, u skladu s odredbom čl. 181. st. 2. SZ-a, ispravak tablice ispitanih tražbina u stečajnom postupku provoditi po pravomoćnom okončanju ove parnice, a pravomoćna odluka kojom se utvrđuje tražbina i njezin isplati red ili kojom se utvrđuje da tražbina ne postoji, djeluje prema stečajnom dužniku i svim stečajnim vjerovnicima (čl. 271. st. 1. SZ-a), to naknadno otuđenje tražbine koju je tuženik prijavio kao stečajni vjerovnik nije od utjecaja na procesnu legitimaciju stranaka u ovoj parnici (čl. 195. ZPP-a). Međutim, s obzirom na posebnosti vezane uz upućivanje u stečajnom postupku na parnicu radi utvrđenja osnovanosti osporavanja i učinak odluke, otuđenje tražbine nije od utjecaja niti na materijalnu legitimaciju stranaka u konkretnom parničnom postupku. Stoga činjenica promjene stečajnog vjerovnika nije od utjecaja na donošenje odluke o osnovanosti osporavanja tražbine tuženika kao stečajnog vjerovnika ove tražbine u vrijeme njezinog ispitivanja i osporavanja u stečajnom postupku.

14./ Među strankama je sporno postojanje tražbine koju je tuženik prijavio u stečajnom postupku, jer tužitelj tvrdi da je tražbina radi osiguranja koje je tuženiku izdao zadužnice na temelju kojih je, kao ovršnih isprava, tuženik prijavio tražbinu u stečajnom postupku, prestala ispunjenjem prije otvaranja stečajnog postupka. Naime, tužitelj tvrdi da je prema knjigovodstvenoj evidenciji prednika tužitelja (do otvaranja stečaja), evidentirano na temelju niza isprava (potvrda o isplatama, ugovorima o prijeboju i ugovorima o cesijama) da je tražbinu osiguranu predmetnim zadužnicama tužitelj tuženiku u cijelosti ispunio. Osim toga, ističe i prigovor zastare. Tuženik pak osporava da bi njegova tražbina osigurana zadužnicama bila namirena. Osim toga, smatra da je postojanje njegove tražbine koja je predmet spora utvrđeno pravomoćnim sudskim odlukama pa da stoga nema mjesta raspravljanu o činjenicama na kojima tužitelj osniva tvrdnje o nepostojanju tražbine prijavljene na temelju zadužnica.

15./ Stečajni postupak nad tužiteljem otvoren je 4. veljače 2016., a na temelju prijedloga za otvaranje stečaja od 28. prosinca 2015. (razvidno iz obrazloženja odluka na koje se stranke pozivaju (rješenja ovog suda poslovni broj Ovr-40/18 od 25. listopada 2018. (list 85-86 spisa) i Ovr-121/2018 od 25. listopada 2018. (list 87-88 spisa) te rješenja Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-6980/18-3 i PŽ-6981/2018-3 (list 310-315 spisa)).

16./ Na temelju prijave tražbine od 5. travnja 2016. (list 25-26 spisa), tuženik je prijavio tražbinu prema tužitelju u iznosu od 4.530.480,97 kn. Kao osnovu tražbine tuženik je naveo ugovor, zadužnice i rješenja o osiguranju te obračun zateznih kamata, uz tvrdnju da za prijavljenu tražbinu raspolaže ovršnim ispravama. Također, obavijestio

je i o postojanju razlučnog prava, na temelju istih rješenja o osiguranju temeljem kojih tražbinu i prijavljuje, a koje založno pravo da je upisano u zemljišnim knjigama na nekretninama tužitelja. Navodi da je cjelokupna prijavljena tražbina osigurana založnim pravom, a da predvidivo založnim pravom prijavljena tražbina neće biti namirena u iznosu od 2.000.000,00 kn.

17./ Ovršne isprave na temelju koji je tuženik prijavio tražbinu koje je predmet ove parnice su dakle:

- zadužnica od 8. lipnja 2009. (potpis ovjeren kod javnog bilježnika Obrenija Ribarića 15. lipnja 2009. pod poslovnim brojem OV-4917/2009 (list 27-28 spisa),
- zadužnica od 8. lipnja 2009. (potpis ovjeren kod javnog bilježnika Obrenija Ribarića 15. lipnja 2009. pod poslovnim brojem OV-4916/2009 (list 29-30 spisa),
- rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-5123/15-2 od 11. svibnja 2015. (list 31-32 spisa),
- rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-3056/14-2 od 3. studenog 2014. (list 33-35 spisa).

18./ Iz predmetnih je zadužnica razvidno da ih je (prednik) tužitelja izdao tuženiku 8. lipnja 2009., s time da je potpis izdavatelja ovjeren na ovim ispravama koji dan kasnije (15. lipnja 2009.), i da su izdane kao obične zadužnice radi naplate tuženikove tražbine prema tužitelju, iz Ugovora broj OV6960/09 od 15. travnja 2009., jedna na iznos od 1.550.000,00 kn, a druga na iznos od 950.000,00 kn, sve s pripadajućim kamatama i ostalim troškovima. Izdavatelj daje tuženiku suglasnost da se temeljem ovih zadužnica izvrši zapljena na njegovim računima i prijenos sredstava za korist tuženika, ako tužitelj ne izvrši svoje obveze iz navedenog Ugovora, ali ne prije pisane obavijesti.

19./ Tuženik je temeljem ovih zadužnica kao ovršnih isprava u stečajnom postupku prijavio tražbinu u visini iznosa za koje su zadužnice izdane, uvećano za zatezne kamate prema priloženom obračunu zateznih kamata (list 36-37 spisa), i to za razdoblje obračuna od 15. kolovoza 2009. do 3. veljače 2016., kako slijedi:

- na iznos od 1.550.000,00 kn, zatezne kamate u iznosu od 1.230.928,13 kn,
- na iznos od 950.000,00 kn, zatezne kamate u iznosu od 754.439,82 kn.

20./ Na temelju rješenja Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-5123/15-2 od 11. svibnja 2015., koje je pravomoćno i ovršno što proizlazi iz na ovom rješenju istaknute klauzule (list 31-32 spisa), tuženik je ishodio osiguranje tražbine koju ima prema tužitelju, na temelju predmetne zadužnice (u iznosu od 1.550.000,00 kn), sa zateznim kamatama obračunatim počevši od 15. kolovoza 2009. do isplate, uknjižbom založnog prava na nekretninama tužitelja. Nadalje, ovim je rješenjem naloženo tužitelju naknaditi tuženiku troškove postupka osiguranja u iznosu od 24.375,00 kn, s pripadajućim zateznim kamatama obračunatim počevši od 11. svibnja 2015. do isplate. S obzirom na naloženo plaćanje troškova postupka, tuženik je na temelju predmetnog rješenja kao ovršne isprave prijavio tražbinu u iznosu od 24.375,00 kn te obračunate zatezne kamate na ovu glavicu u razdoblju od 11. svibnja 2015. do 3. veljače 2016. u iznosu od 1.663,09 kn (obračun zateznih kamata list 39 spisa).

21./ Na temelju rješenja Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-3056/14-2 od 3. studenog 2014., koje je pravomoćno i ovršno što proizlazi iz na

ovom rješenju istaknute klauzule (list 33-35 spisa), tuženik je ishodio osiguranje tražbine koju ima prema tužitelju, na temelju predmetne zadužnice (u iznosu od 950.000,00 kn), sa zateznim kamatama obračunatim počevši od 15. kolovoza 2009. do isplate, uknjižbom založenog prava na nekretninama tužitelja. Nadalje, ovim je rješenjem naloženo tužitelju naknaditi tuženiku troškove postupka osiguranja u iznosu od 16.875,00 kn, no nije naloženo i plaćanje zateznih kamata. S obzirom na naloženo plaćanje, tuženik je na temelju predmetnog rješenja kao ovršne isprave prijavio tražbinu u iznosu od 16.875,00 kn te obračunate zatezne kamate na ovu glavnica u razdoblju od 11. svibnja 2015. do 3. veljače 2016. u iznosu od 2.199,93 kn (obračun zateznih kamata list 38 spisa).

22./ Dakle, predmet spora je ukupan iznos tražbine prijavljen temeljem navedenih ovršnih isprava (zadužnica i rješenja o ovrsi kojima je naloženo plaćanje troškova postupka), uvećan za zatezne kamate prema priloženom obračunu zateznih kamata na pojedine iznose glavnica, odnosno ukupno 4.530.480,97 kn/ 601.298,16 eur (primjenom tečaja konverzije).

23./ U odnosu na potraživanje prijavljeno temeljem zadužnica kao ovršnih isprava, sud je utvrdio da je djelomično osnovano tužitelj osporio predmetnu tražbinu jer je dokazao da je djelomično tražbina osigurana zadužnicama namirena prije otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem. No osporavanje je djelomično neosnovano, jer tužitelj nije dokazao da je zadužnicama osiguranu tražbinu u cijelosti ispunio.

24./ Prije svega, iako je u predmetnim zadužnicama naveden oznaka Ugovora iz kojeg proizlaze tražbine koje se ovim zadužnicama osiguravaju (OV6960/09), dakle pozivanjem na broj javnobilježničke ovjere koji ne odgovara onom sadržanom na Ugovoru o kupoprodaji nekretnine od 15. travnja 2009. (potpis ovjeren kod javnog bilježnika Duška Sudara OV-4475/2009 od 28. travnja 2009. (list 40-45 spisa)), tužitelj ne osporava da su predmetne zadužnice tuženiku izdane upravo kao sredstvo osiguranja tužiteljevih obveza iz predmetnog Ugovora od 15. travnja 2009.

25./ Predmetnim su se Ugovorom od 15. travnja 2009. kupci (Panonija servisi d.o.o., Dražen Andrić i Dubravko Barišić), obvezali tuženiku kao prodavatelju, kao naknadu za zemljište koje je predmet prodaje, isplatiti iznos od 360.000,00 eur (dinamikom po članku 5. Ugovora) te mu, pored ovog ugovorenog iznosa kupoprodajne cijene, u vlasništvo prenijeti nekretninu (stan A1 u prizemlju zgrade oznake H2, površine 37,72 m² i pripadajuće parkirno mjesto).

26./ Pri tome, kupci su svoje međusobne odnose u vezi s predmetnom kupoprodajom uredili Ugovorom o zajedničkom ulaganju od 15. lipnja 2009. (list 45-46 spisa) iz kojeg proizlazi da je kao jedan od ortaka kupoprodajnu cijenu iz predmetnog ugovora tuženiku dužan isplatiti tužitelj.

27./ Tabularnom izjavom od 9. lipnja 2009. (list 47-48 spisa), tuženik je dopustio opravdanje predbilježbe uknjižbom prava vlasništva na nekretninama koje su predmet navedenog Ugovora za korist kupaca (svakog u 1/3 dijela). Kada se vrijeme izdavanja ove tabularne izjave dovede u vezu sa sadržajem predmetnog Ugovora, kojim je u odredbi čl. 8. uknjižba za korist kupaca bila uvjetovana isplatom dijela kupoprodajne cijene u iznosu od 230.000,00 eur, to je za zaključiti da je tuženik tabularnu izjavu izdao

iako ovaj ugovorni uvjet u vrijeme izdavanja tabularne izjave nije bio ispunjen, a s obzirom da je tužitelj kao sredstvo osiguranja izdao tuženiku zadužnice koje su predmet spora, na otprilike cjelokupni ugovoreni iznos kupoprodaje. Tako u konačnici iskazuje i tuženik, da je tabularnu izjavu dao na temelju povjerenja koje je imao u Dražena Androića, dakle i prije no što je ugovoreni uvjet djelomičnog plaćanja bio ispunjen.

28./ Sporazumom o međusobnom umanjenu potraživanja od 31. kolovoza 2013. (list 54-55 spisa), zaključenim između tuženika i tužitelja, stranke izmijenile odredbu o iznosu kupoprodajne cijene iz Ugovora od 15. travnja 2009., na način da su ugovoreni iznos od 360.000,00 eur iskazale u kunskom iznosu od 2.610.000,00 kn, te ovaj iznos potom dogovorno umanjile, na iznos od 2.099.012,25 kn. Naime, ovim su Sporazumom stranke utvrdile da je kupoprodajna cijena na isplatu koje tuženik ima pravo temeljem ugovora o kupoprodaji zemljišta od 15. travnja 2009. 2.610.000,00 kn (dakle eurski iznos su iskazale u kunama) i da je ovu kupoprodajnu cijenu tužitelj tuženiku do trenutka zaključivanja predmetnog Sporazuma djelomično platio, no bez navođenja u kojem iznosu. Nadalje, utvrdile su da su stranke 21. studenog 2011. dogovorile da će tuženik od tužitelja kupiti stan s parkirnim mjestom, za cijenu od 1.505.000,00 kn, a koji stan da je tuženiku predan u posjed 22. siječnja 2013. Nadalje, stranke su dogovorile umanjene cijene iz predmetnih međusobnih kupoprodaja, na način da tuženik pristaje na umanjene cijene prema Ugovoru o kupoprodaji zemljišta od 15. travnja 2009. za iznos od 510.987,75 kn i da se nova kupoprodajna cijena utvrđuje u iznosu od 2.099.012,25 kn, a da tužitelj daje tuženiku umanjene cijene prema Ugovoru o kupoprodaji stana, za iznos od 510.987,75 kn i da se nova kupoprodajna cijena utvrđuje u iznosu od 994.012,25 kn (s uključenim porezom na dodanu vrijednost). Utvrđeno je nadalje da stranke na umanjene cijene iz međusobnih kupoprodaja pristaju zbog okolnosti vezanih uz otežanu gospodarsku situaciju.

29./ Na predmetnom je Sporazumu potpis tuženika ovjeren kod javnog bilježnika 6. rujna 2013.

30./ Nije sporno da je tuženiku prenesen u vlasništvo stan opisan u Ugovoru o kupoprodaji zemljišta od 15. travnja 2009. (čl. 6. ovog Ugovora), dakle da je u ovom dijelu tražbina tuženika kao prodavatelja ispunjenja. Nadalje, nije sporno da je tuženik od tužitelja stekao i stan koji je bio predmetom Predugovora o kupoprodaji nekretnine od 21. studenog 2011. (list 49-50 spisa), a glede kojeg je dogovorena kupoprodajna cijena umanjena kako to proizlazi iz Sporazuma o međusobnom umanjenu potraživanja od 31. kolovoza 2013. (Ugovor o kupoprodaji nekretnine od 31. kolovoza 2013. (list 51-53 spisa) i Anex Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 26. ožujka 2014. (list 56-57 spisa)).

31./ Unatoč navedenom, dakle dogovorenim umanjenu kupoprodajne cijene na isplatu koje tuženik kao kupac ima pravo, s iznosa od 2.610.000,00 kn, na iznos od 2.099.012,25 kn, uz nadalje i utvrđenje iz Sporazuma da je ova cijena djelomično plaćena te dogovaranje daljnje kupnje na način da je tuženik dužan tužitelju isplatiti cijenu za kupljeni stan s garažnim mjesto u iznosu od 994.012,25 kn, tuženik je, podnošenjem prijedloga za osiguranje na temelju zadužnica koje mu je tužitelj izdao na cjelokupni prvotno ugovoreni kupoprodajni iznos (2.500.000,00 kn), a na temelju prijedloga za osiguranje podnesenog 29. listopada 2014., izvršio upis založnog prava radi osiguranja namirenja tražbine za cjelokupni iznos za koji mu je tužitelj zadužnice

izdao, sa zateznim kamatama obračunatim počevši od 15. kolovoza 2009. pa nadalje (rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-5123/15-2 od 11. svibnja 2015. (list 31-32 spisa) i rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-3056/14-2 od 3. studenog 2014. (list 33-35 spisa)).

32./ Osim toga, temeljem predmetnih zadužnica i za cjelokupni iznos za koji su izdane, tuženik je podnošenjem prijedloga za ovrhu 15. i 25. siječnja 2016. ishodio rješenja o ovrši Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-252/16 od 18. siječnja 2017. (list 65-68 spisa) i poslovni broj Ovr-620/16 od 1. ožujka 2016. (list 69-71 spisa), a na temelju kojih je određena ovrha prodajom nekretnina u vlasništvu tužitelja radi namirenja cjelokupne tražbine osigurane predmetnim zadužnicama, za glavicu u iznosu od 2.500.000,00 kn.

33./ Nije sporno da su na temelju rješenja ovog suda poslovni broj Ovr-40/18 od 25. listopada 2018. (list 85-86 spisa) i poslovni broj Ovr-121/2018 od 25. listopada 2018. (list 87-88 spisa), ovi ovršni postupci ovrhe na nekretninama tužitelja obustavljeni, no da su ova rješenja ukinuta na temelju rješenja Visokog trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj PŽ-6980/18-3 i PŽ-6981/2018-3 (list 310-315 spisa) te PŽ-119/2019-3 (list 321-323 spisa), zbog pogrešnog pravnog shvaćanja suda prvog stupnja. Naime, pogrešno je sud prvog stupnja smatrao da bi založno pravo na temelju ovih rješenja tuženik na nekretninama tužitelja stekao tek zabilježbom ovrhe na temelju ovih rješenja o ovrši, jer da je založno pravo tuženik stekao ranije, temeljem prethodno citiranih rješenja o osiguranju zasnivanjem založenog prava na nekretninama tužitelja, čime da je stekao položaj razlučnog vjerovnika koji da otvaranjem stečajnog postupka nije izgubio.

34./ Radi utvrđenja odlučnih, a među strankama spornih činjenica vezanih uz podmirenje tuženiku tražbine na temelju Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 15. travnja 2009., dakle tražbine radi osiguranja koje je tužitelj tuženiku izdao zadužnice, a na temelju kojih je, kao ovršnih isprava, tuženik prijavio tražbinu utvrđenje osnovanost osporavanje koje je predmet spora, proveden je dokaz financijskim vještačenjem, dopunom financijskog vještačenja te saslušanjima svjedoka i tuženika.

35./ Na temelju provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja po vještaku Ljupku Omaziću, koji je svoj nalaz i mišljenje od 12. veljače 2020. dao u pisanom obliku (list 387-394 spisa) te se pisano očitovao na ročištu povodom prigovora tuženika (list 425 spisa), odlučne činjenice nisu bile u dostatnoj mjeri raspravljene i utvrđene, zbog čega je određena dopuna financijsko-knjigovodstvenog vještačenja po vještakinji Ljerki Živković, koja je svoj nalaz i mišljenje dala u pisanom obliku (list 630-662 spisa), dopunila ga s obzirom na dokumentaciju koja je u međuvremenu pribavljena službenim putem (list 683-694 spisa) te opet dopunila s obzirom na daljnju dokumentaciju pribavljenu službenim putem (list 807-810 spisa), a konačno se usmeno očitovala na ročištu (list 814-815 spisa).

36./ Naime, financijski vještak Ljupko Omazić je isključivo na temelju pregleda tužiteljevih poslovnih knjiga utvrđivao da li je, u vlastitim poslovnim knjigama, tužitelj iskazao da je predmetno potraživanje prema tuženiku podmirio (iz Ugovora o kupoprodaji zemljišta od 15. travnja 2009.). Međutim, navedeni pristup utvrđivanju odlučnih, a spornih činjenica, nije bio odgovarajući, s obzirom, s jedne strane, na prigovore kojima je tuženik tvrdnju o namirenju osporio (jer da plaćanja tužitelj

dokazuje ispravama koje nisu vjerodostojne), ali, s druge strane, i s obzirom na određene nepravilnosti u knjigovodstvenom evidentiranju kod tužitelja. Naime, tužitelj je dijelom, kao isprave temeljem kojih tvrdi da je obvezu ispunio, priložio i čitav niz ugovora o cesijama (ustupima) tražbina. Međutim, iako iz ovih ugovora proizlazi da su cesije dogovorene kao cesije radi, a ne umjesto ispunjenja (čl. 88. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23., dalje ZOO), dakle na način da se obveza tužitelja prema tuženiku kao vjerovniku gasi tek ako dužnik tužiteljeve tražbine ustupljene radi ispunjenja izvrši plaćanje tuženiku kao novom vjerovniku, tužitelj je u svojim poslovnim knjigama umanjeno obveze prema tuženiku evidentirao već na temelju samog zaključivanja ugovora o cesijama, ne uzimajući u obzir da je prema sadržaju ugovora o cesijama dogovoreno da se njegova obveza gasi, odnosno smanjuje, tek kad tuženik kao vjerovnik naplati tražbinu ustupljenu cesijom radi ispunjenja. Osim toga, unatoč dogovorenoj obvezi iz Ugovora o kupoprodaji zemljišta, na način da, uz kupoprodajnu cijenu, tuženiku u vlasništvo bude prenesen i stan (opisan u čl. 6. Ugovora od 15. travnja 2009.), tužitelj je u svojim poslovnim knjigama za vrijednost stana koji je tuženiku trebao prenijeti u vlasništvo, umanjio svoju obvezu isplate kupoprodajne cijene (prijebom međusobnih potraživanja osnovom računa koji je tuženiku za predmetni stan izdao). Stoga je bilo potrebno, nakon pribave podataka o provedenim plaćanjima na temelju sklopljenih ugovora o cesijama kojima je tužitelj tuženiku ustupao svoje tražbine, nadopuniti provedeno financijsko vještačenje radi utvrđenja osnovanosti oprečnih navoda stranaka o podmiranju duga temeljem Ugovora o kupoprodaji zemljišta od 15. travnja 2009.

37./ S obzirom da tužitelj tvrdnje o ispunjenju duga dijelom osniva i na izvršenim isplatama gotovine te provedenim prijebima i višestrukim prijebima s tuženikom, istinitost kojih tvrdnji tuženik osporava, proveden je dokaz saslušanjem svjedoka Ivan Jukić, Žarka Delača (list 474-476 spisa) i Dražen Adroić (list 719-722 spisa) te tuženika (list 476-477 i 816-817 spisa), a radi utvrđenja istinitosti oprečnih navoda o pojedinim namirenjima za koje je dug tužitelja prema tuženiku koji je predmet spora potrebno umanjiti. Naime, tužitelj, da bi dokazao tvrdnju da je prema njegovoj knjigovodstvenoj evidenciji dug podmiran, dužan je dokazati da su izvršena namirenja koja iz podataka o tijeku novca na računima stranaka nisu razvidna, a odnose na izvršene isplate u gotovini te prijebima i višestruke prijebima.

38./ Svjedok Ivan Jukić vodio je za tužitelja računovodstvo, naime poslove je obavljao u društvu TTT Osijek d.o.o., koje je vodilo poslove računovodstva za tužitelja do otvaranja stečaja. Iskazao je da je, vezano uz poslovni odnos između stranaka, isključivo od Dražena Androića dobivao izvornike knjigovodstvenih isprava na temelju koje je, vezano uz poslovni odnos između stranaka, unosio podatke u poslovne knjige. Iako osobno nije sudjelovao u predaji, da ima saznanja da je cjelokupna knjigovodstvena dokumentacija nakon otvaranja stečajnog postupka predana Draženu Adroiću. Na temelju činjenica koje su mu poznate iz obavljanja poslova vođenja poslovnih knjiga za tužitelja da ima saznanja da je tužitelj tuženiku podmirio potraživanje vezano uz kupoprodaju zemljišta u cijelosti, a plaćanja da su vršena cesijama, izravno na račun Jadranka Horvata, potvrdama o primitku gotovine od strane Jadranka Horvata i kompenzacijama. Iskazao je da je se sjeća da je nakon evidentiranja u knjigovodstvu na temelju potvrde o isplati gotovine tuženiku, no nije se sjećao u kojem iznosu, potraživanje prema tuženiku bilo u cijelosti podmireno i da su

stranke ispravom potvrdile da nemaju više međusobnih potraživanja, no, s obzirom da ova isprava nije priložena u spis, nije se sjećao vremena kada bi bila sastavljena.

39./ Svjedok Žarko Delač iskazao je da je kod tužitelja postao direktor nakon što je zaključen predmetni ugovor o kupoprodaji zemljišta s tuženikom. Detalji iz ovog ugovora da mu nisu poznati, no da se sjeća da je bilo prijepora vezano uz plaćanje Jadranku Horvatu. Da se sjeća da su neka plaćanja vršena u robi i kompenzacijama, no detalji da mu nisu poznati jer da je svime rukovodio Dražen Androić. Također da nije nikada vezano uz predmetni poslovni odnos predavao bilo kakvu knjigovodstvenu dokumentaciju knjigovođi.

40./ Svjedok Dražen Androić iskazao je, u bitnome, da je nakon ugovorenog umanjenja kupoprodajnih cijena iz ugovora s tuženikom, kupoprodajne cijene koju je tužitelj bio dužan isplatiti tuženiku za zemljište (uz prijenos vlasništva stana) i kupoprodajne cijene koju je tuženik bio dužan isplatiti tužitelju za dodatni kupljeni stan (u kojem dijelu da su potraživanja međusobno prebijena), preostao dug tužitelja prema tuženiku u iznosu od oko milion kuna. Ovaj iznos da je tuženiku podmiren dijelom plaćanjem na tuženikov račun u banci, dijelom plaćanjem gotovine. Osim toga, za građevinsku opremu koju je u različitim trgovinama preuzeo brat tuženika, a koja mu je bila potrebna radi uređenja nekretnine, stranke da su zaključile prijekoje. Plaćanje da je vršeno i isplatama na druge račune (tuženikove majke, sestre) jer da je tuženikov račun u pojedinim trenucima bio blokiran (od strane njegove bivše supruge). Pojašnjavajući zašto je na opisani način vršeno plaćanje kupoprodajne cijene, iskazao je da je zbog nemogućnosti realizacije kredita tužitelj bio lošoj financijskoj situaciji, no u konačnici da je planiranu gradnju na zemljištu kupljenom od tuženika uspio dovršiti i prodat stanove. Iskazao je da je o detaljima ispunjavanja obveza prema tuženiku bio upoznat i tadašnji direktor tužitelja, Žarko Delač i Ivan Jukić koji je vodio tužiteljeve poslovne knjige. Da su se on i Delač redovito sastajali u tom razdoblju s tuženikom i njegovim bratom i dogovarali načine ispunjenja obveze plaćanja kupoprodajne cijene. Iskazao je da je predmetno potraživanje do otvaranja stečaja nad tužiteljem bilo u cijelosti podmireno. Međutim, dok ja on bio na liječenju izvan Hrvatske, otprilike 2014., tuženik da je prevario tužitelja te da je na temelju zadužnica izvršio upis na nekretninama u tužiteljevom vlasništvu, a tada su počeli sporovi s tuženikom. Cjelokupnu knjigovodstvenu dokumentaciju da je predao stečajnom upravitelju tužitelja. Iskazao je da je s tuženikom potpisao sporazum kojim je utvrđeno da on prema predniku tužitelja nema više nepodmirenih potraživanja po osnovi predmetne kupoprodaje za zemljište, a da je prednik tužitelja izvršio plaćanje po toj osnovi u iznosu pretplate od oko 70.000,00 kn. S obzirom da s njim nisam više želio imati bilo kakvih odnosa, nisam tražio povrat više plaćenog.

41./ Tuženik Jadranko Horvat iskazao je da mu je zadužnice na temelju kojih je tražbinu prijavio tužitelj izdao upravo kao sredstvo osiguranja tražbine iz ugovora o kupoprodaji zemljišta sklopljenog 2009. Vezano uz ispunjavanje obveza iz predmetnog ugovora, da osporava dokumentaciju kojom tužitelj dokazuje plaćanje, osim glede plaćanja koja je tužitelj izvršio izravno na njegov račun u Erste banci. Također, da ne osporava zaključivanje ugovora o cesiji s tužiteljem i društvom Samoborka d.d., a temeljem kojeg da je plaćen iznos od 100.000,00 kn. Ostala plaćanja da osporava i tvrdi da isprave koje je kao dokaz plaćanja tužitelj dostavio u spis ne sadrže njegov potpis. Iskazao je i da je po osnovi ispunjenja tražbine koju je imao prema tužitelju iz predmetnog kupoprodajnog ugovora iz 2009., stekao u vlasništvo stan u zgradi koju je

tužitelj na zemljištu iz kupoprodajnog ugovora iz 2009. sagradio, i to stana u prizemlju, veličine od oko 30 m². Na upit zbog čega je ovršne postupke vezano uz ostvarenje tražbine prema tužitelju iz predmetnog poslovnog odnosa pokrenuo radi naplate cjelokupnog iznosa tražbine, ne uzimajući u obzir plaćanja koja je i sam u iskazu naveo da ne osporava, iskazao je da je tako postupio jer da je smatrao da je njegova tražbine zbog zateznih kamata koje mu pripadaju jer mu nije u roku ispunjena veća no što je bila prilikom zaključivanja ugovora.

42./ S obzirom da je, nakon saslušanja tuženika, saslušan Dražen Androić te su pribavljeni podaci od banaka o provedenim plaćanjima za korist računa tuženika i s njime povezanim osobama, provedena je dopuna saslušanja tuženika, a s ciljem davanja tuženiku prilikom iskazivanja kao stranke mogućnosti očitovanja i na činjenice koje proizlaze iz dokaza provedenih tijekom postupka, a nakon saslušanja tuženika. U dopuni tuženik iskazao da ustraje u ranije danom iskazu i da osporava tvrdnje Dražena Androića o izvršenim mu plaćanjima. Naveo je da osporava zaključivanje ugovora o cesijama, osim u odnosu na cesiju sa Samoborka d.d., no da ne osporava utvrđenja vještakinje Živković vezano uz, temeljem ugovora o cesijama, provedena plaćanja za korist njegovog računa. Konačno, iskazao je da ne može određeno navesti koliko mu je tužitelj i dalje dužan, no svakako, a imajući u vidu i utvrđenja financijskog vještaka, smatra da dug i dalje postoji. Iskazao je da prilikom zaključivanja sporazuma o umanjenju međusobnih potraživanja, stranke nisu definirale rok isplate, no Dražen Androić da mu je obećavao da će to svakako biti uskoro. Danas da shvaća da ga je Androić prevario, na način da po Sporazumu, pravo na zatezne kamate ne bi imao za razdoblje od zaključivanja Ugovora 2009. do zaključivanja Sporazuma (2013.). Stoga da smatra da mu tužitelj zatezne kamate duguje od zaključivanja osnovnog ugovora o kupoprodaji 2009.

43./ Pri ocjeni istinitosti navoda iz iskaza svjedoka i tuženika, sud se prije svega rukovodio činjenicama koje su nedvojbeno utvrđene na temelju podataka o provedenim plaćanjima pribavljenima službenim putem od banaka te činjenica, utvrđenih na temelju tako pribavljenih podataka, u dopuni financijskog vještačenja koju je izradila vještakinja Ljerka Živković.

44./ Ocjenjujući da je vještakinja Ljerka Živković svoj nalaz i mišljenje izradila u skladu sa zadatkom koji je sud odredio rješenjem od 18. veljače 2025., te da je na logičan i uvjerljiv način, u skladu s ispravama pribavljenima od strane banaka službenim putem, iskazala tvrdnje o izvršenim plaćanjima, sud je utvrđenja ovog vještaka o odlučnim činjenicama u cijelosti prihvatio, ocjenjujući da pravilnost utvrđenja ovog vještaka o odlučnim činjenicama niti stranke svojim prigovorima nisu dovele u sumnju.

45./ Na temelju zadatka danog vještakinji Živković u dopuni financijskog vještačenja, utvrditi ukupan iznos potraživanja tuženika prema tužitelju na temelju Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 15. travnja 2009. (list 40-44 spisa), kojim su se prodavatelji (Panonija servisi d.o.o., Dražen Androić i Dubravko Barišić), obvezali tuženiku isplatiti iznos od 360.000,00 eur te mu u vlasništvo prenijeti nekretninu (stan A1 u prizemlju zgrade oznake H2, površine 37,72 m² i pripadajuće parkirno mjesto); da bi potom Sporazumom o međusobnom umanjenju potraživanja od 31. kolovoza 2013. (list 54-55 spisa), zaključenim između tuženika i tužitelja, stranke izmijenile odredbu o iznosu kupoprodajne cijene, na način da su ugovoreni iznos od 360.000,00

eur iskazali u kunskom iznosu od 2.610.000,00 kn, te ovaj iznos potom dogovorno umanjili na iznos od 2.099.012,25 kn, dakle da li je tuženiku isplaćen iznos kupoprodajne cijene od 2.099.012,25 kn, uračunavanjem ispunjenja na temelju zaključenih ugovora o cesijama temeljem kojih su plaćanja tuženiku provedena, izravnih plaćanja utvrđenih na temelju pribavljene dokumentacije banaka i izvršenog prijeboja za kupoprodaju od strane tužitelja tuženiku, utvrđeno je da je kupoprodajna cijena od 2.099.012,25 kn, tuženiku u razdoblju od 2009. do kraja 2013. namirena u iznosu od 1.255.308,29 kn.

46./ Naime, nije pravilno shvaćanje tužitelja, a kako proizlazi iz njegovih poslovnih knjiga, u ispunjenje temeljem predmetnog kupoprodajnog ugovora od 15. travnja 2009., uračunati prijeboj od 5. ožujka 2012. (list 220 spisa), imajući u vidu da je tužitelj kao tražbinu koju stavlja u prijeboj naznačio račun br. 02-0002 od 24. veljače 2012., izdan tuženiku na iznos od 283.005,82 kn (list 221 spisa). Naime, iz tužiteljeve knjigovodstvene dokumentacije, u spisu prileži odobrenje izdano na prethodno navedeni račun, i to prema računu 36-01-1 od 2. listopada 2013., na iznos od 220.431,60 kn (list 238 spisa), pri čemu je kao predmet u navedenom računu naveden stan A1 u prizemlju zgrade oznake H2 i parkirno mjesto, dakle nekretnina koja po oznakama i površinama odgovara nekretnini koju su se kupci, uz isplatu ugovorene kupoprodajne cijene iz predmetnog ugovora (u iznosu od 2.099.012,25 kn), obvezali prenijeti u vlasništvo tuženiku. Slijedom navedenog, nema mjesta uračunavanju jer je predaja predmetne nekretnine u vlasništvo tuženiku bila dogovorena pored ugovorenog plaćanja kupoprodajne cijene, stoga nema mjesta umanjenju kupoprodajne cijene na koju tuženik ima pravo za cijenu koju je tužitelj iskazao za predmetni stan na opisanom računu. Da se za iznos iz predmetnog računa ne može umanjivati tražbina tuženika koja je predmet spora, proizlazi i iz iskaza Dražena Androića koji je naveo da je, s obzirom da je obveza prodavatelja uz isplatu kupoprodajne cijene bila i prijenos vlasništva stana (opisanog u ugovoru od 15. travnja 2009.), za ovaj stan tužitelj tuženiku izdao račun, koji je kasnije storniran.

47./ Pravilno je trebalo uračunati u ispunjenje temeljem predmetnog kupoprodajnog ugovora (od 15. travnja 2009.) prijeboj izvršen između stranaka temeljem isprave od 7. listopada 2013. (list 267 spisa), imajući u vidu da se radi o računu koji je tužitelj izdao tuženiku za kupnju nekretnine (račun br. 37-01-1 od 3. listopada 2013. izdan na iznos od 994.012,25 kn) (list 269 spisa) prema Ugovoru o kupoprodaji nekretnine od 31. kolovoza 2013. (list 51-53 spisa), kojem je prethodio Predugovor od 21. studenog 2011. (list 49-50 spisa) i Sporazum o međusobnom umanjenju potraživanja od 31. kolovoza 2013. (list 54-55 spisa), a kojim se poslovima tuženik tužitelju za nekretninu koja je predmet ove kupoprodaje obvezao platiti cijenu od 994.012,25 kn (s uključenim poreznom na dodanu vrijednost). Stoga je osnovano tužitelj u svojim poslovnim knjigama, a na temelju predmetnog računa i izjave o prijeboju od 7. listopada 2013., umanjio svoju obvezu prema tuženiku za iznos od 923.437,96 kn (cijena bez obračunatog PDV-a). S obzirom da tuženik ne tvrdi da bi ovu obvezu isplate kupoprodajne cijene za predmetni stan koji je nesporno stekao u vlasništvo ispunio na neki drugi način, a uvjerljivo iskazuje Dražen Androić da je u ovom dijelu izvršen prijeboj međusobnih potraživanja, to je očito neosnovano tuženikovo osporavanje da bi prijebojem međusobnih potraživanja za ovaj iznos prestala tuženikova tražbina prema tužitelju po osnovi kupoprodajne cijene za zemljište (čl. 195. ZOO-a).

48./ Nadalje, pravilno je tužiteljev dug prema tuženiku valjalo umanjiti za iznos od 165.881,00 kn, a za koji iznos je na temelju bankovnih izvoda vještakinja Živković utvrdila da je tužitelj izvršio plaćanja na račun tuženika u razdoblju od 30. travnja 2009. do 25. veljače 2013. Tuženik naime nije iznio činjenice niti predložio dokaze kojima bi osporio tvrdnju tužitelja da su ova plaćanja, provedena upravo u spornom razdoblju, nakon zaključivanja predmetnog ugovora o kupoprodaji zemljišta pa sve do 2013., izvršena upravo radi namirenja tužiteljeve obveze prema tuženiku koja je predmet spora. Tuženik naime ne iznosi tvrdnji da bi prema tužitelju imao i neka druga potraživanja temeljem kojih da bi ova plaćanja, razvidna iz prometa po njegovom računu, od strane tužitelja imala biti izvršena.

49./ Za ukazati je da je vještakinja Živković na temelju podataka pribavljenih od banaka utvrdila da je tuženik u spornom razdoblju primao uplate od Dražena Androića i njegovog sina Tonija Androića. Na ovim je plaćanjima tuženiku u opisu navedeno „pozajmice“. Navedeno potvrđuje istinitost i uvjerljivost iskaza Dražena Androića, koji je naveo da je vršio plaćanja tuženiku radi ispunjenja obveze koja je predmet spora, a na kojima da se navodilo da su pozajmice. Pravilno vještakinja ova plaćanja koja proizlaze iz bankovne dokumentacije nije evidentirala kao umanjenje duga koji je predmet spora, s obzirom da plaćanja nije izvršio tužitelj, već druge osobe (Dražen Androić i Toni Androić), a osim toga tužitelj se na ovako provedena plaćanja koja proizlaze iz bankovne dokumentacije i ne poziva vezano uz tvrdnje o namirenju duga koji je predmet spora.

50./ Nadalje, pravilno je vještakinja tužiteljev dug prema tuženiku umanjila za plaćanja provedena za korist tuženikovog računa, a na temelju zaključenih ugovora o cesijama kojima je tužitelj tuženiku radi ispunjenja tražbine koja je predmet spora ustupio tražbine prema svojim dužnicima (Toni Androić, Dražen Androić i Mira Androić; T.T.T. d.o.o. Osijek i TIM Grupa d.o.o.), a koji su dužnici za korist tuženika na njegov račun u banci uplatili 39.000,00 kn, 7.800,00 kn i 19.910,00 kn, u razdoblju od 2. srpnja 2010. do 25. listopada 2013. Tuženik naime osporava da se na predmetnim Ugovorima o cesiji nalaze njegovi potpisi, međutim, takve su tvrdnje očito neosnovane, s obzirom da su ovi dužnici tužitelja tuženiku, na temelju predmetnih ugovora o cesijama, vršili plaćanja, koja je tuženik kroz dulji niz godina primao pa su neuvjerljivi njegovi prigovori da bi takva plaćanja bila provedena bez dogovora između njega i tužitelja s tim u vezi. I sam tuženik u svojem iskazu ne osporava zaključivanje ugovora o cesiji s tužiteljem, a temeljem kojeg mu je tužitelj ustupio svoju tražbinu prema društvu Samoborka d.d., osnovom kojeg ustupa je tuženiku plaćen iznos od 100.000,00 kn. Nadalje, tuženik ne osporava niti zaključivanje ugovora o cesiji od 2. srpnja 2010. (list 115 spisa), jer da se radi o ispravi koja je, za razliku od ostalih, priložena u stečajnom spisu u izvorniku. Neodlučne su tvrdnje tuženika kojima vjerodostojnost ugovora o cesijama osporava jer da se radi o preslikama i da se na ovim ispravama ne nalazi njegov potpis, kada je, za čitav niz ovih ugovora utvrđeno da su dužnici tražbina koje je tužitelj ustupio tuženiku radi ispunjenja obveze koja je predmet spora izvršili plaćanja tuženiku temeljem tako zaključenih ugovora o cesijama. Stoga je ova plaćanja pravilno trebalo uračunati u ispunjenje, međutim, pogrešno je, s obzirom na način na koji je ustupanje dogovoreno, tužitelj u svojim poslovnim knjigama obvezu prema tuženiku umanjio već u trenutku zaključivanja predmetnih cesija, dakle i za one iznose za koje ustupljena tražbina nije naknadno plaćena tuženiku.

51./ Dakle, pravilno je, prema nalazu vještakinje Živković, tuženikova tražbina koja je predmet spora umanjena za iznos od 1.255.308,96 kn (uplaćen tuženiku izravno na račun od strane tužitelja (165.881,00 kn), po osnovi prijeboja za kupljeni stran (923.437,96 kn) te po osnovi zaključenih ugovora o cesijama (39.000,00 kn, 100.000,00 kn, 7.800,00 kn i 19.190,00 kn) pa preostaje iznos od 843.703,29 kn (jer je $2.099.012,25 \text{ kn} - 1.255.308,96 \text{ kn} = 843.703,29 \text{ kn}$).

52./ O osnovanost oprečnih navoda stranaka o podmirenju preostalog dijela duga (u iznosu od 843.703,29 kn), valjalo je zaključiti prethodno ocjenjujući istinitost oprečnih tvrdnji stranaka o pojedinim načinima namirenja ovog preostalog iznosa. O ovom dijelu nije moguće, bez ocjene istinitost činjenica koje proizlaze iz isprava kojima tužitelj dokazuje namirenje, a koje je evidentirao u svojim poslovnim knjigama, prihvatiti zaključak vještaka Omazića da je prema knjigovodstvenoj evidenciji tužitelja dud prema tuženiku u cijelosti podmiren. U ovom dijelu, s obzirom da se radi o jednostavnoj matematičkoj operaciji oduzimanja, nije bilo potrebno, radi utvrđenja preostalog dijela duga, nadopunjavati financijsko vještačenje vještakinje Živković.

53./ Prema podacima o provedenim plaćanjima na temelju zaključenih ugovora o cesiji, kojima je, radi ispunjenja tražbine koja je predmet spora, tužitelj tuženiku ustupio svoje tražbine prema svojim dužnicima, pri čemu je iz sadržaja ugovora o cesiji zaključenih između stranaka razvidno da se plaćanja za korist tuženika imaju vršiti na račune u bankama podaci o kojima su u ovim ugovorima navedeni, utvrđeno je, na temelju podataka pribavljenih službenim putem od banaka i pregleda provedenih plaćanja od strane vještakinje Živković, da su plaćanja tužiteljevi dužnici tražbina ustupljenih radi ispunjenja vršili:

- na račun Milke Horvat (tuženikove pokojne majke) u iznosu od 75.190,00 kn i 5.699,00 kn,
- na račun Salwe Horvat (tuženikove bivše supruge) u iznosu od 2.800,00 kn.

54./ Imajući u vidu da su nesporno, prema podacima banaka o provedenim plaćanjima za korist ovih osoba (Milke i Salwe Horvat), utvrđene uplate koje iz tužiteljevih knjigovodstvenih isprava proizlaze, očito su neosnovani navodi tuženika kojima ova plaćanja osporava. Uvjerljivi su stoga razlozi koje navodi Dražen Androić, da su plaćanja u dogovoru s tuženikom, ponekad vršena i na račune članova njegove obitelji (blokada tuženikovog računa). Tuženik međutim, očito neosnovano osporava i plaćanja izvršena na temelju ugovora o cesijama za korist njegovog računa, pa je stoga zaključak ovog suda da je neosnovano tuženikovo osporavanje i plaćanja izvršenih za korist računa članova njegove obitelji. Stoga je dug od 843.703,29 kn valjalo umanjiti i za ovako provedena nemirenja, dakle za iznose od 75.190,00 kn, 5.699,00 kn te 2.800,00 kn, pa preostaje dug u iznosu od 771.412,29 kn.

55./ Nema međutim mjesta uračunavanju plaćanja u iznosu od 435,71 kn, za koje iz tužiteljevog izvoda o plaćanjima (list 229 spisa) proizlazi da su izvršena radi podmirenja računa pružatelja telekomunikacijskih usluga (Tele 2 d.o.o.). Naime, tužitelj je u svojoj knjigovodstvenoj evidenciji ova plaćanja povezao s tuženikom, te je za tako izvršena plaćanja umanjio svoj dug prema tuženiku, međutim nedostaje priloženih isprava iz kojih bi se moglo zaključiti čije su obveze plaćanjem predmetnih računa podmirene, dakle na koji su način ova plaćanja povezana s tuženikom. Stoga za ove iznose, ocjenom izvedenih dokaza, nema mjesta uračunavanju u ispunjenje, jer tužitelj,

osim upisom u vlastite poslovne knjige, nije dokazao da se radi o plaćanjima za korist tuženika (čl. 219. st. 1. ZPP-a).

56./ Nadalje, u ispunjenje temeljem predmetnog Ugovora od 15. travnja 2009. valjalo je uračunati i plaćanja provedena za korist društva 3 Dent j.d.o.o. Naime, prema podacima iz sudskog registra, razvidno je da je jedini osnivač ovog društva bio upravo tuženik, koji je ujedno bio i prokurist (do 25. lipnja 2025.). Društvo je u međuvremenu promijenilo naziv u X-dent Zagreb Zapad d.o.o. te je tužitelj 25. lipnja 2025. prestao biti član ovog društva. Tuženik nije iznio činjenice niti predložio dokaze kojima bi osporio činjenice kojima tužitelj dokazuje da je plaćanje za korist ovog društva izvršeno u dogovoru s tuženikom, a radi ispunjenja tužiteljeve obveze prema tuženiku koja je predmet spora. Imajući u vidu i prethodno utvrđene činjenice vezane uz dogovor stranaka na način da se ispunjenja za korist tuženika vrše ustupom tužiteljevih tražbina, a dijelom i na račune članova tuženikove obitelji, uvjerljivi su navodi tužitelja da je plaćanje tuženiku vršeno i za korist društva kojeg je upravo tuženik bio osnivač (i jedini član u vrijeme kada su plaćanja vršena, a ujedno i osoba ovlaštena za zastupanja). S obzirom da su ova plaćanja potkrijepljena priloženim potvrdama o izvršenim plaćanjima, a da tuženik, na poziv suda u svrhu vještačenja, vještakinji Živković nije dostavio pregled prometa po računu ovog društva kojim bi osporio tužiteljeve tvrdnje o provedenim plaćanjima koje iz priloženih naloga za plaćanje i s njima povezanih ugovora proizlaze, niti se očitovao o razlozima nepostupanja po pozivu suda kojim je pozvan dostaviti podatke s rečenim u vezi, sud je kao neosnovane utvrdio navode tuženika da za ove iznose tražbina nije umanjena, odnosno kao osnovane tvrdnje tužitelja da je pravilno u svojim poslovnim knjigama za ova plaćanja umanjio dug prema tuženiku koji je predmet spora (čl. 219. st. 1. ZPP-a). Stoga je preostali dug od 771.412,29 kn, valjalo umanjiti za:

- plaćanje na temelju ugovora o asignaciji (broj 007-7-2013) u iznosu od 3.000,00 kn, ugovora o asignaciji (broj 006-07-2013) u iznosu od 3.100,00 kn, ugovora o asignaciji (broj 05-07-2013) u iznosu od 2.900,00 kn te ugovora o asignaciji (broj 04-07-2013) u iznosu od 5.000,00 kn, dakle ukupno 14.000,00 kn (list 274 do 280 spisa) (iz ovih je ugovora razvidno da je tuženik (kao asignat) uputio tužitelja, a tužitelj društvo TIM grupa d.o.o., da za tuženikov račun izvrši plaćanje za korist društva 3 Dent j.d.o.o., a koja plaćanja su, kako proizlazi iz priloženih potvrda, i provedena,
- plaćanje na temelju ugovora o cesiji od 23. travnja 2013. (list 302-303 spisa), kojim je tužitelj svoju tražbinu prema Toniju Androiću ustupio, umjesto Jadranku Horvatu, društvu 3 Dent j.d.o.o., u iznosu od 3.000,00 kn, uz priloženu potvrdu o provedenom plaćanju,

pa preostaje potraživanje tuženika prema tužitelju u iznosu od 754.412,29 kn.

57./ Nadalje, tužitelj plaćanje dokazuje i ispravama o provedenim višestrukim kompenzacijama s tuženikom, potvrdama o isplati gotovine tuženiku te potvrdama o prijeboju međusobnih potraživanja. Prema podacima o tijeku novca nije bilo moguće provedenim (i dopunjenim) financijskim vještačenjem utvrditi jesu li ova plaćanja provedena, kao što je to bilo moguće za plaćanja prethodno analizirana, izvršena za korist, odnosno preko bankovnih računa. Međutim, s obzirom da tuženik osporava i plaćanja za koja je nedvojbeno utvrđeno da su provedena preko računa u bankama, a na temelju priloženih ugovora o cesijama i asignacijama, jer tvrdi da se radi o ispravama koje nisu vjerodostojne i koje ne sadrže njegove potpise, koje navode je međutim sud ocijenio neistinitima, jer sama provedena plaćanja ukazuju da su

dogovori o plaćanjima koji iz ovih isprava proizlaze upravo između stranaka postignuti, to je, po ocjeni ovog suda, očito neosnovano osporavanje tuženika da su plaćanja izvršena i u skladu s drugim ispravama koje je tužitelj priložio, o provedenim višestrukim kompenzacijama s tuženikom, potvrdama o isplati gotovine tuženiku te potvrdama o prijeboju međusobnih potraživanja. Nisu stoga uvjerljive tvrdnje tuženika da su ove isprave nevjerodostojne i da ne sadrže tuženikov potpis, jer da je potpis tuženika na ovim ispravama krivotvoren. Naime, navedeno tuženik tvrdi i za ugovore o cesijama i asignacijama, prethodno analizirane, a temeljem kojih su plaćanja za njegovu korist nedvojbeno izvršena.

58./ U konkretnom slučaju nije bilo mjesta izvođenju dokaza grafološkim vještačenjem tuženikovog potpisa na ovim ispravama. Ovo stoga što je ovaj dokazni prijedlog tuženik iznio tek tijekom glavne rasprave, a niti tvrdi niti proizlazi da ga nije mogao iznijeti do zaključenja prethodnog postupka (razlog iz odredbe čl. 299. ZPP-a). Naime, predmetne je isprave kojima dokazuje ispunjenje tužitelj priložio već tijekom prethodnog postupka, a njihovu je vjerodostojnost, tvrdeći da je njegov potpis sadržan na ovim ispravama krivotvoren, tuženik osporio do zaključenja prethodnog postupka, pa je nedvojbeno da je i dokazni prijedlog provođenja grafološkog vještačenja radi utvrđenja istinitosti ovih svojih navoda mogao i bio dužan iznijeti do zaključenja prethodnog postupka. Uzimajući i obzir i ostale tijekom postupka utvrđene činjenice, o nedvojbeno provedenim plaćanjima na temelju isprava glede kojih tuženik također osporava da bi se na njima nalazio njegov potpis, ocjena je ovog suda da tuženik nije dokazao, niti za ove preostale isprave, istinitost prigovora da se ne radi o njegovom potpisu na ovim ispravama, a da je tužitelj, s druge strane, uvjerljivo dokazao da je upravo u dogovoru s tuženikom ispunjenja vršio i na temelju jednostranih i višestrukih prijeboja i isplata gotovine, a koja je namirenja tuženik potvrđivao potpisom isprava priloženih u spisu.

59./ Stoga je u ispunjenje valjalo, ocjenjujući da su neosnovani navodi kojima tuženik osporava tužiteljeve tvrdnje o izvršenom namirenju, uračunati i daljnja namirenja, i to:

- osnovom višestrukih kompenzacija koje sadrže potpise tuženika:

- broj 057/2011 od 31. kolovoza 2011., na iznos od 15.049,64 kn (list 162 spisa),
- broj 073/2012 od 12. studenog 2012., na iznos od 18.802,99 kn (list 178 spisa),
- broj 020/2012 od 31. ožujka 2012., na iznos od 8.923,83 kn (list 211 spisa),
- broj 023/2013 od 31. kolovoza 2013., na iznos od 4.949,20 kn (list 272 spisa),

odnosno ukupno na ovaj način namireno je 47.725,66 kn pa preostaje dug u iznosu od 706.686,63 kn (jer je 754.412,29 kn - 47.725,66 kn = 706.686,63 kn),

- osnovom potvrda o isplatama gotovine koje također sadrže potpise tuženika:

- od 16. ožujka 2010., na iznos od 242.875,00 kn (list 110 spisa),
- od 8. prosinca 2010., na iznos od 6.250,00 kn (list 117 spisa),
- od 30. travnja 2011., na iznos od 14.480,00 kn (list 149 spisa),
- od 8. lipnja 2011., na iznos od 16.050,00 kn (list 152 spisa),
- od 26. veljače 2013., na iznos od 3.000,00 kn (list 258 spisa),

odnosno na ovaj način namireno je 282.655,00 kn pa preostaje dug u iznosu od 424.031,63 kn (jer je 706.686,63 kn i 282.655,00 kn = 424.031,63 kn).

60./ Konačno, ocjenjujući da su uvjerljive tvrdnje tužitelja, uzimajući u obzir sve okolnosti prethodno utvrđene o načinu na koji je tužitelj tuženiku ispunjavao obvezu isplate predmetne kupoprodajne cijene, u ispunjenje je valjalo uračunati i daljnja

namirenja osnovom prijeboja provedenih između stranaka. Svaka od priloženih izjava o prijeboju sadrži tuženikov potpis, a osim toga i račune temeljem kojih tužitelj prema tuženiku ima tražbinu. Uvjerljivi su i navodi iz iskaza Dražena Androića kojima pojašnjava ove prijeboje, jer da je na račun tužitelja tuženik uzimao različitu opremu koja mu je bila potrebna, a da je na ovaj način vršeno namirenja potvrđuje u svojem iskazu i Žarko Delač. Konačno, na svakom od računa sadržan je i potpis tuženika kojim potvrđuje da je robu iskazanu u računu podmirio, a ujedno je naznačena i veza prodavatelja kod kojeg je roba iskazana u računu očito preuzeta. Osnovom isprava o provedenim međusobnim prijebojima valjalo je stoga uračunati i daljnja namirenja, i to:

- temeljem izjave o prijeboju broj 44, od 31. srpnja 2010., za iznos od 18.991,51 kn (list 112-114 spisa),
- temeljem izjave o prijeboju broj 76, od 7. listopada 2010., za iznos od 23.986,06 kn (list 118-122 spisa),
- temeljem izjave o prijeboju broj 110, od 17. prosinca 2010., za iznos od 26.428,32 kn (list 123-128 spisa),
- temeljem izjave o prijeboju broj 2, od 1. veljače 2011., za iznos od 4.311,15 kn (list 159-161 spisa),
- temeljem izjave o prijeboju broj 51, od 31. kolovoza 2011., za iznos od 26.038,55 kn (list 163-166 spisa),
- temeljem izjave o prijeboju broj 80, od 12. studenog 2012., na iznos od 121.601,43 kn (list 182-196 spisa),
- temeljem izjave o prijeboju broj 101, od 31. prosinca 2012., na iznos od 52.393,72 kn (list 197-208 spisa),
- temeljem izjave o prijeboju broj 21, od 30. lipnja 2013., na iznos od 13.178,50 kn (list 259-261 spisa),
- temeljem izjave o prijeboju broj 4, od 31. ožujka 2013., na iznos od 9.383,75 kn (list 262-267 spisa),

odnosno na ovaj način namireno je 296.312,99 kn pa preostaje dug u iznosu od 127.718,64 kn (jer je 424.031,63 kn - 296.312,99 kn = 127.718,64 kn).

61./ Kako je prethodno navedeno, a što je u obračunu iskazala i vještakinja Živković, pravilno je tužitelj uračunao u ispunjenje i prijeboj broj 52, od 7. listopada 2013. (list 267-269 spisa), a osnovom potraživanja za prodani stan temeljem kupoprodajnog ugovora o sporazuma o međusobnom umanjenju potraživanja (za prebijeni iznos od 923.437,96 kn). Za ukazati je da i ova isprava o prijeboju, kao i ostale prethodno navedene, sadrži potpis tuženika, a upravo je logično da je prijebojem međusobnih potraživanja, dakle umanjenjem iznosa koji je tuženiku bio dužan naplatiti za prodano zemljište, namirena cijena koju je tuženik tužitelju bio dužan podmiriti za naknadno dogovorenu kupnju stana. Kako dakle tuženik ne tvrdi niti dokazuje da bi na drugi način podmirio kupoprodajnu cijenu za predmetni stan koji je nedvojbeno stekao u vlasništvo (neovisno o tome što stan nije upisan kao zasebna etažna cjelina na što tuženik ukazuje u dopuni svojeg iskaza, već je upisan kao jedan od suvlasnika), to je dakle uvjerljivo da je dogovoren prijeboj, kojeg je tuženik potvrdio svojim potpisom izjave o prijeboju. Navedeno nadalje ukazuje i na uvjerljivost tužiteljevih navoda i o drugim izvršenim prijebojima, odnosno da su neuvjerljive tvrdnje tuženika da na ovim ispravama nije sadržan njegov potpis i da među strankama nije postignut dogovor o prijeboju međusobnih tražbina, pa i po osnovi računa za različitu robu koju je tuženik preuzimao.

62./ Nema međutim mjesta uračunavanju prijeboja temeljem izjave broj 001/2012 od 5. ožujka 2011. (list 220-221 spisa), jer se u ovom dijelu radi o računu za stan, prijenos kojeg je bio tužiteljeva obveza temeljem Ugovora o kupoprodaji zemljišta od 15. travnja 2009. pa stoga, unatoč potpisu, jer je nedvojbeno iz ostalih isprava koje je tužitelj priložio, da ne postoji obveza tuženika plaćanja ovog računa (i Dražen Androić iskazuje da je račun izdan radi za potrebe knjigovodstva no da je potom storniran).

63./ Po ocjeni ovog suda, na temelju na opisani način izvedenih i ocijenjenih dokaza, logično proizlazi da je dugovanje tužitelj prema tuženiku po osnovi Ugovora o kupoprodaji zemljišta ispunio u pretežitom dijelu, no ne u cijelosti. Naime, nakon dogovornog umanjenja kupoprodajne cijene, s iznosa od 2.610.000,00 kn na iznos od 2.099.012,25 kn, preostao ne namiren iznos od 127.718,64 kn. Nelogično je stanje iskazano u tužiteljevim poslovnim knjigama, a iz kojeg bi proizlazilo da je tuženiku namireno potraživanje u iznosu od 2.610.000,00 kn (prema nalazu vještaka Omazića). Navedeno je suprotno i iskazu Dražena Androića, koji je naveo da bi dugovanje prema tuženiku bilo u cijelosti namireno, čak i više, no nakon dogovorenog umanjenja kupoprodajne cijene. Nije stoga moguće prihvatiti evidentiranja u tužiteljevim poslovnim knjigama na temelju naloga (107, 151, 153, 181, 225, 228, 232, 254-257, 273 spisa), jer nema daljnjih isprava koje bi potkrijepile u ovim nalogima evidentirana plaćanja, odnosno da su i na koji način provedena za korist tuženika. I kada se uzmu kao vjerodostojne preostale isprave kojima tužitelj potkrjepljuje knjigovodstvena evidentiranja plaćanja za korist tuženika, a kako su prethodno analizirane, logično je da preostaje dio namirenog potraživanja s obzirom da je tužitelj neosnovano dugovanje (2.099.012,25 kn) umanjio za vrijednost stana (283.005,82 kn), a koji je, temeljem predmetnog Ugovora o kupoprodaji zemljišta, uz isplatu kupoprodajne cijene bio dužan tuženiku prenijeti u vlasništvo. Konačno, logično je da preostaje namireni dio duga, jer je tužitelj, iako se radilo o cesijama radi ispunjenja, u svojem knjigovodstvu umanjenje duga prema tuženiku evidentirao već temeljem zaključenih cesija, ne uzimajući u obzir da li je njegov dužnik tražbine ustupljene radi ispunjenja izvršio plaćanje tuženiku. Pravilno je u ispunjenje valjalo obračunati samo cesije temeljem kojih su vjerovnici ustupljenih tražbina izvršili plaćanje, a što je, nakon utvrđenja vještaka na temelju podataka o prometu po računima pribavljenih od banaka, i učinjeno.

64./ S obzirom na navedeno, kao i na činjenicu da isprava kojom bi stranke potvrdile da više nemaju međusobnih potraživanja, a koju u svojim iskazima spominju svjedoci Ivan Jukić i Dražen Androić nije priložena, to po ocjeni ovog suda, tužitelj nije dokazao da je dugovanje po osnovi predmetnog ugovora o kupoprodaji zemljišta tuženiku u cijelosti ispunio. Međutim, neosnovane su tvrdnje kojima tuženik plaćanja, u iznosu preko namirenog potraživanja od 127.718,64 kn, osporava.

65./ Imajući u vidu da je, i iz Sporazuma o umanjenju, ali i iz iskaza Dražena Androića, razvidno da je tužitelj zbog nemogućnosti ostvarenja planiranog kreditnog financiranja bio u otežanoj financijskoj situaciji glede realizacije planirane gradnje na zemljištu koje je kupio od tuženika, logično je, kako proizlazi iz iskaza saslušanih svjedoka i isprava o podmirenju duga, da je plaćanje vršeno na različite načine, očito s ciljem realizacije dogovorenog posla. Upravo dinamika vršenog plaćanja, većim brojem isplata kroz razdoblje od 2009. do 2013., ukazuje na uvjerljivost tužiteljevih navoda, koje logično potkrjepljuju i iskazi svjedoka Jukića, Delača i Androića, da su

plaćanja vršena, osim preko računa, i prijebojima (kompenzacijama za robu), ustupima tražbina te isplatama gotovine tuženiku odnosno plaćanjima na račune članova njegove obitelji. S druge stranke nelogični su i životno neuvjerljivi navodi tuženika, koji, unatoč nedvojbeno utvrđenim plaćanjima za korist njegovog i računa njegovih srodnika na temelju zaključenih cesija s tužiteljem, ove sporazume o cesijama osporava, osim u manjem dijelu.

66./ Dakle, s obzirom da su zadužnice temeljem kojih je tuženik prijavio tražbinu u stečajnom postupku (na iznos od 2.500.000,00 kn) izdane radi osiguranja tužiteljeve obveze temeljem Ugovora o kupoprodaji zemljišta od 15. travnja 2009., te s obzirom da je u ovom postupku utvrđeno da je svoju obvezu iz ovog ugovora tužitelj podmirio u većem dijelu, a da je ostao nenamiren iznos od 127.718,64 kn, to je osnovano tužiteljevo osporavanje tražbine prijavljene temeljem glavnice za koju su zadužnice izdane za preostali iznos od 2.372.281,36 kn (jer je 2.500.000,00 kn - 127.718,64 kn = 2.372.281,36 kn).

67./ Neosnovan je tužiteljev prigovor zastare. U konkretnom je slučaju mjerodavan petogodišnji zastarni rok, kako za tražbinu isplate kupoprodajne cijene, odnosno tražbinu temeljem predmetnih zadužnica izdanih tuženiku kao sredstvo osiguranja isplate ugovorne kupoprodajne cijene (čl. 225. ZOO-a). Međutim, s obzirom da se zastara prekida kad dužnik prizna dug, a dug se može priznati ne samo izjavom vjerovniku, nego i na posredan način, kao što su davanje otplate, plaćanje kamata, davanje osiguranja (čl. 240. st. 1. i 2. ZOO-a), a zastara prekinuta priznanjem od strane dužnika počinje teći iznova od priznanja (čl. 245. st. 3. ZOO-a), to u konkretnom slučaju zastara nije nastupila do tuženikovog prijavljivanja predmetne tražbine u stečajnom postupku (5. travnja 2016.). Naime, a kako proizlazi iz isprava kojima tužitelj dokazuje izvršena plaćanja, tužitelj je i tijekom 2013. vršio plaćanja za korist tuženika temeljem predmetnog kupoprodajnog ugovora, dakle, davao otplate, čime je posredno priznavao dug prema tuženiku na temelju predmetnog Ugovora o kupoprodaji zemljišta na kojeg se u pravilu u prilikom plaćanja pozivao. Stoga se, od prekida koji je nastupio na ovaj način (2013.) do prijave u stečajnom postupku 2016., nije se navršio petogodišnji zastarni rok. Osim toga, valja imati u vidu da je tuženik, i prethodno podnošenju prijave u stečajnom postupku, pokretanjem postupaka radi osiguranja osnivanjem založenog prava (rješenja od 3. studenog 2014. i 11. svibnja 2015.) te potom radi ovrhe na nekretninama tužitelja (rješenja od 15. i 25. siječnja 2016.) također prekidaao zastaru jer se zastara se prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine (čl. 214. ZOO-a).

68./ Međutim, pogrešno smatra tuženik da, stoga što su rješenja o osiguranju osnivanjem založnog prava odnosno rješenja o ovrsi radi namirenja predmetne njegove tražbine postala pravomoćna, nema mjesta raspravljaju o postojanju njegove tražbine u ovoj parnici. Naime, ovim rješenjima nije pravomoćno utvrđeno postojanje tuženikove tražbine prema tužitelju jer su rješenja donesena na temelju zadužnica kao ovršnih isprava pa je tužitelj pa je tužitelj, nakon što je tražbinu osporio u stečajnom postupku, ovlašten dokazivati da je tražbina prestala na temelju činjenice namirenja koja je nastala nakon ovjeravanja javnobilježničke isprave (zadužnice) (čl. 50. st. 1. toč. 9. Ovršnog zakona ("Narodne novine" br. 112/12., 25/13., 93/14., 55/16., 73/17., 131/20., 114/22., 6/24., dalje OZ).

69./ Po ocjeni ovog suda, u cijelosti je osnovano osporavanja tražbine zateznih kamata koju je tuženik prijavio na temelju predmetnih zadužnica. Prije svega, a kako proizlazi iz predmetnih zadužnica, na iznose iz zadužnica ne teku zatezne kamate, već na temelju predmetnih zadužnica, izdanih kao sredstvo osiguranja, tuženik ima pravo naplatiti tražbinu prema tužitelju iz Ugovora od 15. travnja 2009., za iznos glavnice tražbine iz Ugovora za koji je svaka zadužnica izdana, uvećano za pripadajuće kamate i troškove. Dinamika plaćanja određena je odredbom čl. 5. predmetnog Ugovora o kupoprodaji zemljišta, međutim, kada su strane sporazumno dogovorile umanjene kupoprodajne cijene, nisu odredile dinamiku plaćanja umanjene cijene. Tuženik niti tvrdi niti dokazuje da bi, pozivanjem tužitelja na plaćanje, odredio rok plaćanja (u skladu s odredbom čl. 173. ZOO-a). Navodi u svojem iskazu da rok plaćanja umanjenog iznosa stranke prilikom zaključivanja Sporazuma 2013. nisu definirale, a da ga je Androić uvjeravao da će mu platiti u skorom vremenu. Osim toga, unatoč dogovorenom umanjenu kupoprodajne cijene (na iznos od 2.099.012,25 kn) tuženik je zatezne kamate obračunao na iznos glavnice od 2.500.000,00 kn počevši od 15. kolovoza 2009. Nadalje, tuženik nije izvršio niti uračunavanje primljenih otplata, do preostalog iznosa neotplaćene glavnice od 127.718,64 kn. Stoga je zaključak ovog suda da je tužitelj osnovano osporio prijavljenu tražbinu zateznih kamata po osnovi zadužnica, u iznosu od 1.230.928,13 kn i u iznosu od 754.439,82 kn.

70./ U odnosu na potraživanje prijavljeno temeljem rješenja o osiguranju kao ovršnih isprava, kojima je tužitelju naloženo plaćanje tuženiku troškova postupka osiguranja, sud je utvrdio da je djelomično osnovano tužitelj osporio predmetnu tražbinu jer djelomično tražbina ne proizlazi iz ovršne isprave. No osporavanje je djelomično neosnovano, jer tužitelj nije dokazao (a zapravo tijekom postupka nije niti tvrdio), da je tražbinu naloženog mu plaćanja troškova postupka ispunio niti je iznio druge razloge zbog kojih bi osporavanje ove tražbine bilo osnovano.

71./ Naime, rješenjem Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-5123/15-2 od 11. svibnja 2015. (list 31-32 spisa), tužitelju je naloženo plaćanje tuženiku troškova postupka osiguranja u iznosu od 24.375,00 kn. Tužitelj razlozima na kojima osniva tužbu nije osporio osnovanost ove tražbine jer i ne tvrdi da bi ove troškove, plaćanja kojih mu je naloženo pravomoćnim rješenjem o osiguranju izvršio. Kako je predmetnim rješenjem tužitelju naloženo i plaćanje zateznih kamata na ovaj iznos troškova postupka, počevši od 11. svibnja 2015., to je osnovano prijavljeno potraživanje i obračunatih zateznih kamata. Kako je obračun zateznih kamata koji je tuženik priložio vjerodostojna isprava, a tužitelj ne tvrdi da ovaj obračun ne bi bio pravilan, to je neosnovano osporavanje kako tražbine troškova postupka tako i obračunatih zateznih kamata (24.375,00 kn i 1.663,09 kn).

72./ Nadalje, rješenjem Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-3056/14-2 od 3. studenog 2014. (list 33-35 spisa), tužitelju je naloženo plaćanje tuženiku troškova postupka osiguranja u iznosu od 16.875,00 kn. Tužitelj razlozima na kojima osniva tužbu nije osporio osnovanost ove tražbine jer i ne tvrdi da bi ove troškove, plaćanja kojih mu je naloženo pravomoćnim rješenjem o osiguranju izvršio. Međutim, neosnovano je tuženik prijavio i potraživanje po osnovi zateznih kamata na ovako dosuđene troškove postupka, jer predmetnim rješenjem nije naloženo plaćanje zateznih kamata pa dakle za tražbinu zateznih kamata tuženik ne raspolaže ovršnom ispravom. Naime, prema odredbi čl. 30. st. 3. OZ-a, na prijedlog ovrhovoditelja sud će odrediti naplatu zateznih kamata na troškove ovršnog postupka i osiguranja po

propisanoj stopi od dana kada su ti troškovi učinjeni, odnosno plaćeni, do dana naplate. Takvom plaćanje zateznih kamata nije određeno pa za ovu tražbinu tuženik ne raspolaže ovršnom ispravom. Stoga je neosnovano osporavanje tražbine troškova postupka osiguranja u iznosu od 16.875,00 kn, no osnovano je osporavanje zateznih kamata obračunatih na ove troškove, u iznosu od 2.199,93 kn.

73./ Slijedom navedenog, utvrđeno je da tužiteljevo osporavanje neosnovano za iznos od 170.631,72 kn (127.718,64 kn +24.375,00 kn +1.663,09 kn + 16.875,00 kn), a osnovano u preostalom dijelu, za iznos od 4.359.849,24 kn (jer je 4.530.840,97 kn - 170.631,72 kn = 4.359.849,24 kn). Preračunato prema tečaju konverzije, 170.631,72 kn iznosi 22.646,72 eur, a 4.359.849,24 kn iznosi 578.651,44 eur.

74./ U skladu s odredbom čl. 154. st. 5. ZPP-a, s obzirom da je tužitelj sa zahtjevom za utvrđenje osnovanosti osporavanja uspio u mjeru od 96,23%, dakle nije uspio samo u razmjerno neznatnom dijelu zbog kojeg nisu nastali posebni troškovi, odlučeno je da je tuženik dužan naknaditi troškove koje je tužitelju i umješaću na strani tužitelja izazvao vođenjem ove parnice. Dakle, kao neosnovan je odbijen zahtjev za naknadu troškova tuženika i umješaća na strani tuženika.

75./ O zahtjevu tužitelja i umješaća na strani tužitelja za naknadu troškova postupka po osnovi zastupanja po punomoćniku odvjetniku, prema vrijednosti predmeta spora (601.298,16 eur) i odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23, jer sud primjenjuje Tarifu na snazi u vrijeme donošenja odluke o trošku, dalje Tarifa), no u granicama zahtjeva istaknutog u troškovniku (čl. 2. st. 1. ZPP-a), odlučeno je primjenom odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a.

76./ Tužitelju je priznat trošak za:

- sastav tužbe (T.br. 7/1 Tarife), u zatraženom iznosu od 6.020,00 eur,
- obrazloženih podnesaka (T.br. 8/1 Tarife), od 23. siječnja 2019., 8. lipnja 2020., 26. lipnja 2025., u zatraženom iznosu od po 6.020,00 eur, dakle 18.060,00 eur,
- ostalih podnesaka (T.br. 8/4 Tarife) od 25. travnja 2019., 24. svibnja 2019., u iznosu od po 50,00 eur, dakle ukupno 100,00 eur,
- zastupanja na ročištima 2. listopada 2019., 22. prosinca 2020., 20. svibnja 2021., 6. listopada 2021., 13. lipnja 2025. i 15. travnja 2026., u zatraženom iznosu od po 6.020,00 eur, dakle 36.120,00 eur,

Ovako priznate troškove (60.300,00 eur) valja uvećati za pripadajući porez na dodanu vrijednost (T.br. 46 Tarife), što ukupno iznosi 75.375,00 eur.

77./ Tužitelju, jer po ocjeni ovog suda nisu bili potrebni, s obzirom da u ovim podnescima ponavlja ranije iznijete navode (podnesak od 17. rujna 2019.) odnosno dostavlja isprave koje je mogao i bio dužan dostaviti prilikom poduzimanja ranijih radnji (podnesak od 1. listopada 2021.), nije priznato pravo na naknadu troška za ove podneske.

78./ Nadalje, tužitelju je priznat i trošak financijskog vještačenja (663,61 eur) te pristojbe za tužbu (663,61 eur) i presudu (663,61 eur). Zatezne kamate istom pripadaju u skladu s odredbom čl. 151. st. 3. ZPP-a, počevši od donošenja ove presude po stopi iz odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a, mjerodavnoj za ostale odnose.

79./ Umješaću na strani tužitelja je priznat trošak za sastav podnesaka od 18. rujna 2019. (kojim je predložio dopustiti mu miješanje, prema T.br. 8/1 Tarife), i zastupanja na ročištu 2. listopada 2019., 22. prosinca 2020., 13. lipnja 2025. i 15. travnja 2026. (prema T.br. 9/1 Tarife), u zatraženom iznosu od po 8.044,00 eur, što uvećano za pripadajući porez na dodanu vrijednost (T.br. 46 Tarife), iznosi 50.275,00 eur.

80./ Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 1. lipnja 2026.

Sutkinja:
Tina Šimović

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 8 dana od dana kada se smatra da joj je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 8 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.

DNA

1. tužitelju, po punomoćniku
2. tuženiku, po punomoćniku
3. umješaćima po pun.

Broj zapisa: **9-30888-d92fe**

Kontrolni broj: **0cc8e-df5fe-61c3a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=TINA ŠIMOVIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.